

vypořádá, nemůže se onen věřitel domáhati povolení opětné dražby proto, že se s ním vydražitel nevypořádal.

(Rozh. ze dne 18. května 1928, R I 286/28.)

Exekuční soud vyhověl návrhu záložny na povolení opětné dražby nemovitosti, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu záložny.

D ů v o d y:

Prohlášením dovolací rekurentky v podání ze dne 18. prosince 1925, že se co do částky, která jí bude z nejvyššího podání přiřknuta, sama s vydražitelem vypořádá a že se toho vzdává, by přikázaná jí částka byla vydražitelem u soudu složena, byl vydražitel sprostěn povinnosti částku, která na dovolací rekurentku z nejvyššího podání připadne, zaplatiti hotově, to jest (§ 152 ex. ř.) složiti ji na soudě. Protože předpokladem opětné dražby jest (§ 154 ex. ř.), že vydražitel nejvyšší podání včas a řádně nezaplatil, totiž (§ 152 ex. ř.) je včas a řádně k soudu nesložil, od toho však, co se týče pohledávky dovolací rekurentky byl, jak uvedeno, sprostěn, není tím, že se vydražitel podle tvrzení dovolací rekurentky s ní podle ujednání o přikázané jí částce nevypořádal, dán předpoklad pro povolení opětné dražby a rekursní soud právem zamítl dotýčný návrh dovolací rekurentky.

Čís. 8048.

Není podmínkou prozatímního opatření k zajištění peněžité pohledávky, by ohledně chování se dlužníka, uvedeného v druhém odstavci § 379 ex. ř. bylo dále ještě osvědčeno, že se děje v úmyslu zmařiti nebo stížití exekuci. Stačí, že dlužníkovu chování činí pravděpodobným, že jím může býti exekuce zmařena nebo stížena, bez ohledu na to, zda jde o jednání úmyslné. Pokud stačí, rozprodává-li dlužník majetek proto, že skončil jeho pacht.

(Rozh. ze dne 18. května 1928, R I 342/28.)

Návrhu věřitele, by bylo povoleno prozatímní opatření ku zajištění peněžité pohledávky, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Nemá významu, zda rekursní soud pokládá za to, že žalovaný rozprodává svůj majetek proto, že se skončil jeho pacht, zda to rekursní

soud zjišťuje bez podkladu ve spisech a zda to vůbec činí právem, pokládaje tuto okolnost za věc u soudu ze spisů známou. Není podmínkou prozatímního opatření, by o chování se dlužníka, uvedeném v druhém odstavci § 379 ex. ř., bylo dále ještě osvědčeno, že se děje s úmyslem zmařiti nebo stížiti exekuci. Stačí, že dlužníkové chování činí pravděpodobným, že jím exekuce může býti zmařena nebo stížena, bez ohledu na to, zda jde o jednání úmyslné. Nesejde tedy na tom, zda žalovaný rozprodává svůj majetek proto, že se skončil jeho pacht, nýbrž na tom, zda takovým rozprodejem může býti zmařeno nebo stíženo vydobytí ohroženého nároku. Ovšem nestačí pouhá objektivní možnost ztenčení dlužníkovy majetku a tím podmíněné zmaření nebo stížení vydobytnosti, nýbrž vyhledává se pravděpodobnost subjektivního ohrožení chováním se dlužníka. Proto není správné, vyžaduje-li rekursní soud osvědčení úmyslu žalovaného, směřujícího ke zmaření nebo stížení uspokojení věřitele. Ale podle výpovědi svědka Š-a a informace s ním sepsané, přistoupil žalovaný k rozprodeji svých posledních majetkových kusů, nabízí k prodeji koně a vůz s postroji a také kolo, a svědek sám má za to, že bez zákroku prozatímním opatřením žalobkyně přijde o všechno. Sám rekursní soud zjišťuje, že se pacht žalovaného skončil a že se žalovaný proto vyprodává. Tím je osvědčeno subjektivní nebezpečí, uvedené v § 379 druhý odstavec ex. ř. Ježto pak podle zjištění nižších soudů nedostatečné osvědčení pohledávky je nahrazeno jistotou, jsou splněny obě podmínky prozatímního opatření.

Čís. 8049.

Otázka, zda vyvlastňovací nález jest pravoplatný a co a v čí prospěch bylo jím vyvlastněno, není předmětem soudního rozhodování. Vyvlastňovací nález může ve sporu býti jen důkazní listinou. Otázka, zda komu přísluší vlastnické právo k nemovitostem, jichž se týká vyvlastnění, patří na pořad práva.

O přípustnosti pořadu práva rozhoduje jen povaha uplatňovaného práva nebo nároku, zda je to právo soukromé čili nic, nikoliv však povaha nabývacího úkonu, zda jest veřejnoprávní či soukromoprávní.

(Rozh. ze dne 18. května 1928, R I 352/28.)

Žalující podnik domáhal se na československém státu uznání vlastnictví k pozemkovým parcelám s návrhem, by bylo uznáno právem, že pravoplatným vyvlastňovacím nálezem okresní politické správy byly ve prospěch žalobce vyvlastněny pozemkové parcely a že žalovaný erár jest povinen svoliti k tomu, by pozemky v žalobě uvedené byly odepsány z vložky čís. kat. 154 a bylo na ně vloženo vlastnické právo pro žalobce za současného výmazu poznámek a zápisů tomu odporujících. Námitku nepřípustnosti pořadu práva soud první stolice zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. **Důvody:** Žalovaná strana napadá usnesení prvního soudu, kterým námitka nepřípust-